

lejtmenetben

idegen a táj és idegen az emlék
céltalan fohászból sohasem lesz szentség

díszleteink közül már kihalt az ember
mértékegység nélkül elbukik a rendszer

szétesett mítoszok szakadozó szálak
keservek s félelmek csak egymásra várnak

ócska és unalmas errefelé minden
ellenség még akad de barát már nincsen

régi kutak mélye öklendi a múltat
szavak tócsáiba feldúlt álmok fúlnak

egyszer téged is

álomban térképeket készítettem
hogy aztán mégis eltévedjek
kiürített házak
csontig kitakart falai között
egyszer téged is belerajzoltalak
álmaimba
szemed zöldjével takaróztam
a mély ájulásból titkot
kutató szavak hidege ébresztett
s mire igazoltam magam
már sehol sem találtalak - - -

időzavar

üldöz a kificamodott idő
kételyeimet faggatja
szabadon megélt
haszontalanságom nyomába ered
bevackolódik a hideg éjszakába
foszlányos emlékek
tetszhalott álmok közé
félrevert szíveket hallgat
alvajáróként az értelem határán túl
míg én a plafont bámulom
és ágyat vetek a kimúltni nem akaró
tegnapok szeszélyeinek

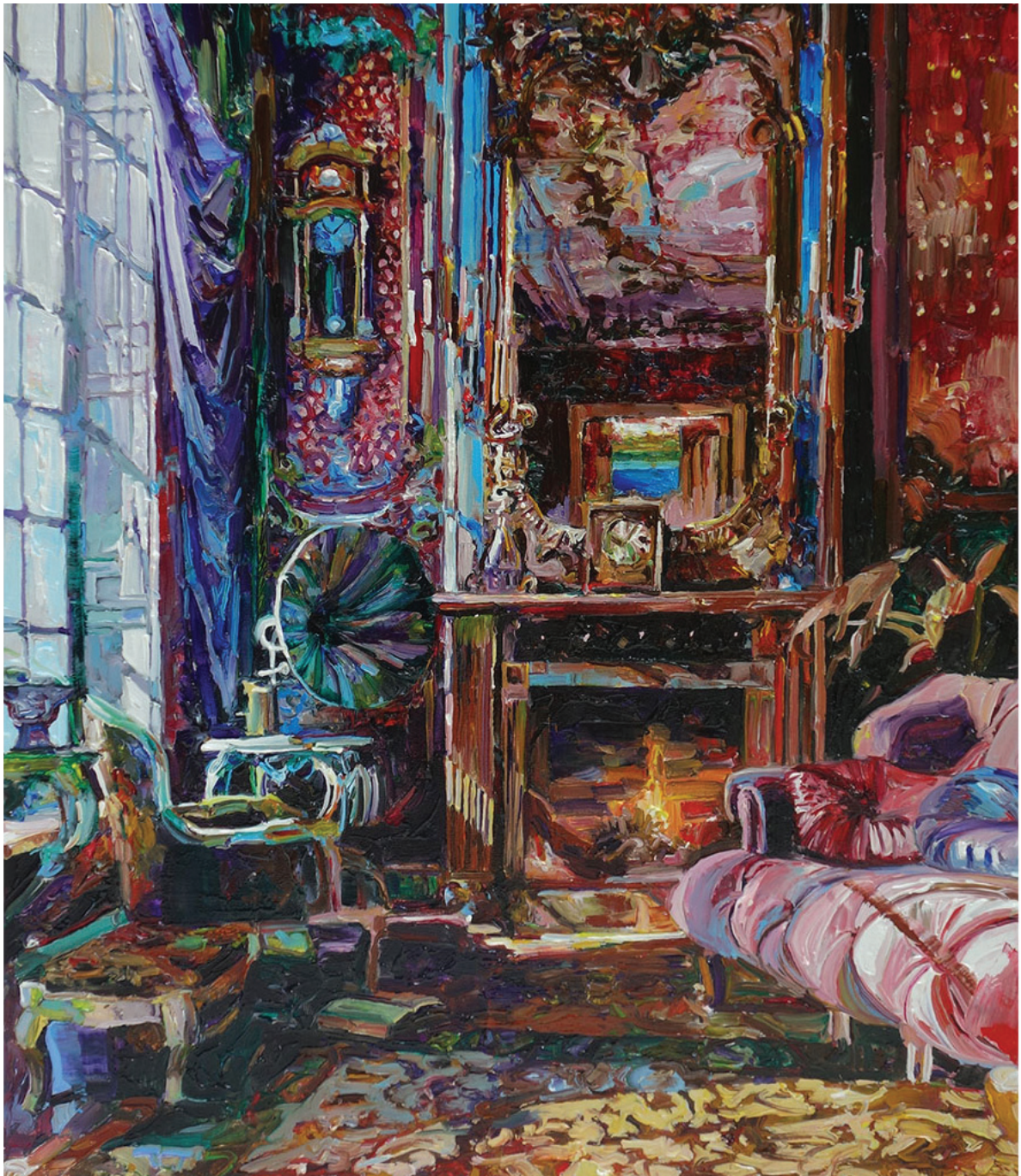
megbélyegezve

szitokigéket harsogva
ujjong a gonoszság
undok szóindákat köt
a gyűlölet liánja egyre nő
terjeszkedik elfoglalja otthonod
indulattal fröcsög örvénylik
már minden mozdulat fölösleges
hisz tizenkilencre lapot
húzni most annyi
mint önmagad ellen fogadni

de a kitiltottak igazát
nem nyeli el a felejtés
s ajtórésnyire a lehetlentől
kirajzolódnak a véletlenek

hiába zárnak skatulyába
maradékaink
felismerhetők leszünk
és szófogadók

de ami közben történik
nem Isten szégyene

Szukálek Lajos: Belső tér I.